

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 755/2017-89

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza prerokoval prijaté sťažnosti Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., Dúbravská cesta 14, Bratislava, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou AENEA Legal s. r. o., Jozefská 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marian Garaj, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 137/2015 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 136/2013 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 136/2013-386, ako aj uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3178/2016 z 31. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 137/2015 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní

vedenom pod sp. zn. 25 Cb 136/2013 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 136/2013-386 z 25. novembra 2015, ako aj uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3178/2016 z 31. januára 2017 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 25 Cb 136/2013-386 z 25. novembra 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3178/2016 z 31. januára 2017 zrušuje.

4. Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 902,43 € (slovom deväťstodva eur a štyridsaťtri centov), ktorú sú Okresný súd Bratislava III, Okresný súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave povinné spoločne a nerozdielne uhradiť na účet spoločnosti Hillbridges, s. r. o., Sedlárska 1, Bratislava, v sume 707,18 € (slovom sedemstosedem eur a osemnásť centov) a na účet spoločnosti AENEA Legal s. r. o., Jozefská 3, Bratislava, v sume 195,25 € (slovom stodeväťdesiatpäť eur a dvadsaťpäť centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnostiam nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. februára 2017 a 10. marca 2017 doručené sťažnosti Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., Dúbravská cesta 14, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to

(i) postupom (zásahom – listom č. k. 4 Cob 137/2015-377 z 29. septembra 2016) Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 137/2015 a postupom (zásahom) Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 136/2013 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 136/2013-386, na základe ktorých bolo podanie sťažovateľky označené ako „*Odvolanie*“ posúdené ako návrh na opravu, ktorý bol následne zamietnutý s tým, že jeho doručením sťažovateľka zistila, že rozsudok, ktorý napadla odvolaním, je už právoplatný,

(ii) a uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3178/2016 z 31. januára 2017, ktorým sa exekučný súd odmietol zaoberať otázkou, či už uvedený rozsudok (tvoriaci právny titul na výkon rozhodnutia) riadne nadobudol právoplatnosť, aj keď neprebehlo odvolacie konanie.

2. Uznesením č. k. II. ÚS 674/2017-36 z 10. novembra 2017 ústavný súd spojil na základe § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) sťažnosti sťažovateľky doručenej ústavnému súdu 13. februára 2017 (ďalej len „prvá sťažnosť“) a 10. marca 2017 (ďalej len „druhá sťažnosť“) na spoločné konanie a následne ich uznesením č. k. II. ÚS 755/2017-33 z 20. decembra 2017 prijal na ďalšie konanie, pričom návrhu na dočasné opatrenie nevyhovel.

3. V sťažnosti proti krajskému súdu a Okresnému súdu Bratislava III sťažovateľka namieta, (i) že jej odvolanie proti rozsudku na plnenie bolo „prekvalifikované“ na návrh na opravu rozsudku v rozpore s právom na prístup k (odvolaciemu) súdu, a (ii) pretože z uvedeného vyplýva, že rozsudok nebol vykonateľný, sťažovateľka taktiež namieta porušenie práva na súdnu ochranu v časti sťažnosti proti Okresnému súdu Bratislava IV ako exekučnému súdu, pretože tento zamietol exekučné námietky spočívajúce v argumente,

že rozsudok Okresného súdu Bratislava III nie je vykonateľný, pretože proti nemu nebolo riadne prerokované odvolanie.

4. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako dlžníčka v napadnutom konaní sp. zn. 25 Cb 136/2013 na Okresnom súde Bratislava III žalovanou jednak Výskumným ústavom riadenia hodnoty podniku a inžinierstva, a. s., a taktiež spoločnosťou AuTOY, spol. s r. o., o zaplatenie istiny vo výške 643 048,39 € s príslušenstvom ako súčtu za viacero pohľadávok za zmluvne dohodnuté služby. V súbežnom konaní sp. zn. 25 Cb 223/2009 na rovnakom súde, naopak, sťažovateľka ako veriteľka žadovala spoločnosť AuTOY, spol. s r. o., o zaplatenie sumy 767 420,83 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia a sumy 118 852,11 € z titulu zmluvnej pokuty. V konaní sp. zn. 25 Cb 223/2009 krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cob 2/2014 zo 14. júla 2015 potvrdil pre sťažovateľku vyhovujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava III.

5. Sťažovateľka v posudzovanom konaní sp. zn. 25 Cb 136/2013 uznala dve pohľadávky v hodnote 643 048,39 € a zároveň žiadala vzájomným návrhom o započítanie pohľadávky z druhého konania sp. zn. 25 Cb 223/2009. Okresný súd Bratislava III čiastočným (jedna pohľadávka bude rozhodnutá osobitne) rozsudkom z 23. februára 2015 zaviazal sťažovateľku na zaplatenie uznaných pohľadávok, pričom v odôvodnení uviedol, že započítanie považuje za neplatné, pretože nebolo bez zbytočného dokladu oznámené postupníkovi tak, ako to vyžaduje § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

6. Sťažovateľka sa domáhala v podaní z 31. marca 2015 označenom ako „*Odvolanie*“, aby odvolací súd zmenil odôvodnenie prvostupňového rozsudku v konaní sp. zn. 25 Cb 136/2013, v ktorom prvostupňový súd rozhodol výrokom tak, že sťažovateľka je povinná zaplatiť spoločnosti AuTOY, spol. s r. o., istinu vo výške 643 048,39 € spolu s úrokom z omeškania, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

7. V odôvodnení prvostupňového rozsudku Okresného súdu Bratislava III, ktoré sťažovateľka žiadala zmeniť, je tiež uvedené: „Žalovanému bol už na pojednávaní konanom dňa 30. 6. 2014 doručený prostredníctvom súdu návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania spolu s prílohou - Dodatkom č. 2 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 1. 2013, čo podľa obsahu možno považovať za oznámenie o spätnom postúpení pohľadávky na spoločnosť AuTOY spol. s r. o. v dôsledku splnenia rozvázovacej podmienky obsiahnutej v Dodatku č. 2. Dňa 4. 9. 2014 bolo žalovanému doručené uznesenie, ktorým tunajší súd povolil vstup ďalšieho účastníka do konania na strane žalobcu a zároveň rozhodol o zmene žaloby a to práve na základe skutočností vyplývajúcich z Dodatku č. 2 a spätného postúpenia pohľadávky na spoločnosť AuTOY spol. s r. o., zo spoločnosti VÚRPB. Žalovaný však až na pojednávaní konanom dňa 11. 12. 2014, t. j. cca po 5 mesiacoch po oznámení o postúpení pohľadávky vykonal jednostranný zápočet. Súd vzhľadom na uvedenú časovú postupnosť vyhodnotil vykonaný zápočet ako zápočet urobený v rozpore s ustanovením § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka a teda takýto zápočet vyhodnotil ako neplatný právny úkon, ktorý nemá žiadne právne účinky, keďže k započítaniu pohľadávky žalovaným nedošlo bez zbytočného odkladu.“

8. Sťažovateľka vo svojom podaní z 31. marca 2015 označenom ako „Odvolanie“ žiadala zmeniť odôvodnenie prvostupňového rozsudku týmto spôsobom: «Žalovaný týmto podáva proti rozsudku, ktorý mu bol doručený dňa 23. 3. 2015 v zákonnej lehote odvolanie, pretože rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.). Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb136/2013-266, zo dňa 23. 2. 2015 (ďalej len „rozsudok“) zmenil v časti odôvodnenia rozsudku na strane 13, tretí a štvrtý odsek v tom zmysle, že námietka započítania vykonaná žalovaným v rámci procesnej obrany proti žalobe na pojednávaní dňa 11. 12. 2014 je účinná a nárok žalobcu v II. rade priznaný v prvostupňovom súdnom konaní vo výške 643.049,34 eur sa započítava voči pohľadávke žalovaného z rozsudku sp. zn. 25Cb 223/2009-607... z 18. 11. 2013 o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 767.420,83 Eur s prísl. v sume, v ktorej sa pohľadávky navzájom kryjú.»

9. Okresný súd Bratislava III realizoval úkony súvisiace s podaním odvolania sťažovateľky a aj krajský súd prideliť veci spisovú značku odvolania – sp. zn. 4 Cob 137/2015. Sťažovateľke, ktorá očakávala odvolacie konanie a rozhodnutie, bolo po roku a pol doručené uznesenie Okresného súdu Bratislava III, ktorým zamietol návrh na opravu odôvodnenia rozsudku. Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III sa tak stal právoplatným a vykonateľným. Z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III o zamietnutí návrhu na opravu vyplynulo, že krajský súd listom z 29. septembra 2016 vrátil Okresnému súdu Bratislava III spis bez rozhodnutia, pretože z podania sťažovateľky vyplýva, že žiada rozsudok zmeniť v časti odôvodnenia tak, že námietka započítania je účinná. Odvolací súd posúdil podanie sťažovateľky podľa jeho obsahu v zmysle § 224 ods. 1 CSP ako návrh na opravu rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania. V zmysle dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku sa nesprávnosť odôvodnenia rozsudku má opravovať prostredníctvom inštitútu „iných zrejmych nesprávností“ vo forme vydania opravného uznesenia. Vzhľadom na uvedené je potrebné rozhodnúť o návrhu na opravu rozsudku, pričom na rozhodnutie je príslušný súd prvej inštancie, ktorý vydal rozhodnutie, o ktorého opravu ide. Vzápätí bolo proti sťažovateľke začaté exekučné konanie.

10. Sťažovateľka namieta, že krajský súd tým, že neprerokoval jej odvolanie, porušil jej právo na prístup k súdu. Sťažovateľka argumentuje tým, že podľa Civilného sporového poriadku sa procesné úkony posudzujú podľa ich obsahu a obsahom jej úkonu bolo podanie odvolania.

11. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v prvej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezákonným zásahom Krajského súdu v Bratislave, ktorým

(i) odvolanie sťažovateľa voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 2. 2015, sp. zn. 25Cb/136/2013-266, podané v zákonnej lehote posúdil v zmysle § 224 CSP ako návrh na opravu rozsudku a (ii) bez rozhodnutia o odvolaní vrátil spis vo veci 25Cb 136/2013 Okresnému súdu Bratislava III porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezákonným zásahom Okresného súdu Bratislava III, ktorým (i) odvolanie sťažovateľa vo veci 25Cb 136/2013 posúdil ako návrh na opravu odôvodnenia rozsudku 25Cb/136/2013-266 a o tomto odvolaní rozhodol tak, že toto podanie sťažovateľa uznesením zamietol, a (ii) nezákonne vyznačil právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku 25Cb/136/2013-266 napriek tomu, že o podanom odvolaní proti tomuto rozsudku riadne nerozhodol odvolací súd porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 25. 11. 2016, sp. zn. 25Cb/136/2013-386, ktorým Okresný súd Bratislava III zamietol návrh sťažovateľa na opravu odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 25Cb/136/2013-266 zo dňa 23. 2. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Bratislave rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa voči rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 2. 2015, sp. zn. 25Cb/136/2013-266.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

12. Na prvú sťažnosť nadväzuje druhá sťažnosť, teda sťažnosť proti exekučnému súdu – Okresnému súdu Bratislava IV, ktorý zamietol exekučné námietky sťažovateľky spočívajúce v argumente, že rozsudok kvôli neprerokovanému odvolaniu nenadobudol právoplatnosť, a preto nie je vykonateľný. Sťažovateľka je už v procesnom postavení povinnej v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 15 Er 3178/2016 o vymoženie pohľadávky vo výške 643 048,39 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým je právoplatný rozsudok Okresného súdu

Bratislava III č. k. 25 Cb 136/2013-266 z 23.februára 2015. Napadnutým uznesením Okresného súdu Bratislava IV boli zamietnuté námietky povinného (sťažovateľky) zo 4. januára 2017 proti uvedenej exekúcii. Okresný súd Bratislava IV v napadnutom uznesení o zamietnutí námietok viackrát konštatuje, že mu neprináleží posudzovať postup súdov v základnom konaní. Sťažovateľka sa stotožňuje s tým, že exekučný súd nie je oprávnený hlbkovo skúmať právne a skutkové závery, resp. procesný postup súdov v základnom konaní, a teda pôsobiť ako „kvázi“ odvolací súd. Exekučný súd však podľa sťažovateľky musí v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku prihliadať na zákonnosť a vykonateľnosť exekučného titulu, čo mu do určitej miery prikazuje zaoberať sa aj procesným postupom súdov v základnom konaní.

13. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v druhej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30. 1. 2017, sp. zn. 15Er/3178/2016-87, porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV, zo dňa 30. 1. 2017, sp. zn. 15Er/3178/2016-87, ktorým Okresný súd Bratislava IV zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii č. 111358/2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Vyjadrenia odporcov, replika sťažovateľky a dotknutej osoby

14. Vo svojich vyjadreniach sa všeobecné súdy pridriavajú napadnutých rozhodnutí. Sťažovateľka vo vzťahu ku krajskému súdu akcentuje, že z argumentácie v podaní jasne

vyplýva, že ide o odvolanie. Na svoju podporu cituje z judikátu R 34/2011, podľa ktorého „pri posudzovaní procesného úkonu účastníka konania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu účastníka. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom účastníka urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko“. Súd mal podľa sťažovateľky postupovať podľa § 129 ods. 1 CSP (Ak nejde o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia a z podania nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, vyzve súd na doplnenie alebo opravu tohto podania.).

15. Vo vzťahu k exekučnému súdu sťažovateľka uvádza, že zodpovednosti za plnenie uvedenej povinnosti sa exekučný súd nemôže v podmienkach právneho štátu zbaviť s jednoduchým odkazom na nemožnosť posudzovania (preskúmavania) postupu súdov v základnom súdnom konaní. K tomu cituje nález sp. zn. I. ÚS 203/09, podľa ktorého „exekútor ani exekučný súd nie sú bezvýhradne viazaní doložkou vykonateľnosti, ktorou sú opatrené rozhodnutia iných orgánov a posudzujú otázku vykonateľnosti takýchto rozhodnutí samostatne, čo v neposlednom rade vyplýva tiež z už citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pri rozhodovaní o ďalšom osude exekúcie, ktorá sa koná na základe rozhodnutia uvedeného v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, má exekučný súd zákonom ustanovenú možnosť (§ 51 a § 59 Exekučného poriadku) požiadať orgán, ktorý takéto rozhodnutie vydal, o vyjadrenie, ktorého obsah bude môcť byť právne relevantný na ďalší postup exekučného súdu. Takéto vyjadrenie môže objasniť porušenie procesných noriem (napr. o doručovaní do vlastných rúk, o lehotách na vymáhanie vyrubeného poplatku alebo inej platobnej povinnosti a k ním prislúchajúcim sankciám a pod.), ktoré sa použili pri vydaní a správoplatňovaní rozhodnutia a mali vplyv na jeho vykonateľnosť.“.

16. Žalobca (dotknutá osoba) vo svojom vyjadrení tvrdí, že pri skúmaní podania je potrebné akcentovať objektívne hľadisko (R 34/2011), pričom sťažovateľka explicitne žiadala zmenu odôvodnenia. Keďže podanie bolo podľa dotknutej osoby zjavne návrhom na opravu, mohol Okresný súd Bratislava III vyznačiť právoplatnosť tak, ako to je dovolené

v § 63 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, ktorý počíta so vzťahom návrhu na opravu a žiadosťou o vyznačenie právoplatnosti (Vyznačeniu právoplatnosti ani vykonateľnosti nebráni, ak bol podaný návrh na opravu rozhodnutia alebo zmieru.). V ďalšej časti vyjadrenia dotknutá osoba dáva do kontrastu na jednej strane snahu sťažovateľky započítať (neplatnú) pohľadávku s tým, že na druhej strane túto pohľadávku zároveň exekvuje. To má znamenať neserióznosť sťažovateľky, a tak zneužitie práva na ústavnú sťažnosť.

III.

Závery ústavného súdu

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Podľa § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

20. Ústavný súd predovšetkým akcentuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy svojím textom (Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.) v prvom rade chráni právo na prístup k súdu, ktoré je v danej veci v stávke (porov. tiež bod 7.1 nálezu sp. zn. II. ÚS 591/2012, bod 11 uznesenia sp. zn. II. ÚS 30/2016). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05). Uvedená judikatúra ústavného súdu vychádza z konceptu zákonnej konkretizácie práva na súdnu ochranu a z požiadavky zabezpečiť reálnosť prístupu (I. ÚS 84/97, II. ÚS 88/01, II. ÚS 400/2011) k jednotlivým zákonom upraveným štádiám a inštanciam konania [porov. FEŤKOVÁ, G., KLUČKA, J., eds. *Právne vety z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR 1993 – 2000*. s. 71 a nasl.]. Z toho vyplýva, že ak už zákon pozná určitý inštitút, opravný prostriedok, tak sa na jeho uplatňovanie vzťahujú záruky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, aj keď, prirodzene, nie každé porušenie zákona je porušením čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Podstatou veci je ústavnoprávna otázka, či (i) krajský súd mohol bez ďalšieho (bez predošlej výzvy) sťažovateľkino podanie označené ako „*Odvolanie*“ prekvalifikovať na žiadosť o opravu odôvodnenia a takto vec listom vrátiť prvostupňovému súdu, a tak zasiahnuť do sťažovateľkinho práva na prístup k súdu. (ii) Ak by sa preukázalo,

že krajský súd porušil právo na prístup k súdu, tak by prvostupňový rozsudok nenadobudol právoplatnosť a na základe toho musí ústavný súd rozhodnúť, či exekučný súd mohol ústavnoprávne akceptovať takýto exekučný titul.

22. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 137/2015 a postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 136/2013 a jeho uznesením č. k. 25 Cb 136/2013-386

23. V tejto časti sťažnosti možno podstatu veci, zjednodušene, avšak výstižnejšie, vyjadriť aj tak, že sťažovateľka podala odvolanie a prekvapivo jej došlo rozhodnutie prvostupňového súdu, z ktorého vyplynulo, že napadnutý rozsudok je právoplatný a vzápätí dochádza na základe tohto rozsudku k exekúcii.

24. V predmetnej veci sa tesne prelína hmotnoprávny inštitút započítania a jeho procesná realizácia. Je jednoznačné, že podľa procesného práva je záväzný len výrok, a nie odôvodnenie rozhodnutia, avšak často možno porozumieť zamietaciemu výroku len cez odôvodnenie rozsudku. Špeciálnym prípadom tejto situácie je započítanie navrhnuté počas konania o pohľadávke spôsobom procesnej obrany. Ak je žalovaná suma a suma procesnej obrany zhodná, tak sa žaloba zamietá. Z odôvodnenia sa možno dozvedieť, v akej výške súd započítaniu vyhovel. V predmetnej veci možno konkrétne, ale aj k celému „procesnému započítaniu“ odkázať na stále ilustratívny text: „Jestliže však byla namítnuta formou procesní obrany k započtení protipohledávka, která není kompenzabilní, t. j. jiného druhu, nedospělá a j., anebo taková, kterou nelze kompenzovat podle zvláštních předpisů, nerozhoduje se o ní ve výroku rozsudku, pouze v důvodech rozsudku se vysloví, že jde o pohledávku nezapočitatelnou. To nebrání ovšem tomu, aby mohla být uplatněna zvláštním návrhem.“ (HANDL, V. a kol. *Občanský soudní řád, komentář, I. díl*. Praha : Panorama, 1985, s. 447 a nasl.).

25. Sťažovateľku (vtedy zastúpenú zamestnankyňou) v danej veci zrejme pomýlilo, že o procesnej obrane započítaním sa podľa komentárovej literatúry súd zmieňuje v odôvodnení, a teda žiadala, aby súd v texte odôvodnenia započítal sumu rovnajúcu sa žalovanej sume. Keďže však výrok znel na plnenie a sťažovateľka vlastne žiadala zamietnutie, tak bolo vhodné explicitne napadnúť aj výrok.

26. Pri horizontálnych veciach, pri vzájomných sporoch dvoch súkromných subjektov musí ústavný súd dbať aj na postavenie druhej strany, na ochranu jej pozície získanej právoplatným rozhodnutím. Napriek zvýšenej procesnej zodpovednosti ukotvenej v novom Civilnom sporovom poriadku tento predpis vyvážil otázku nedostatkov podaného odvolania rovnako ako predtým aj Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“). Zákonodarca akcentuje možnosť *prístupu k odvolaciemu súdu* tým, že prikazuje prvostupňovému súdu vyzvať odvolateľa na objasnenie podania (porov. bod 14). Právna úprava odvolacieho konania *nie je* natoľko prísna, že ak je podanie nejasné, tak si ho súd môže (re)interpretovať úplne podľa svojho uváženia. Ustanovenie § 41 ods. 2 OSP a § 124 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu, nemôže viesť k tomu, aby súd svojvoľne reinterpretoval nejasné podanie bez toho, aby sa zákonným spôsobom pokúsil o objasnenie prejavu vôle procesnej strany (porov. už citovaný judikát R 34/2011). Tento postup predpokladá § 129 CSP, ako aj špecificky pre odvolacie konanie § 373 ods. 1 CSP (resp. v prerokúvanej veci § 43 a § 209 OSP účinné do 30. júna 2016). Z tohto vyplýva preferencia prístupu k odvolaciemu súdu.

27. Z obsahu podania sťažovateľky je celkom zrejmé, že ho sťažovateľka označila ako odvolanie, označila v ňom konkrétny rozsudok súdu prvého stupňa, proti ktorému smerovalo, ako aj konkrétne odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 OSP účinného v danom čase). Odvolaniu chýbal konkrétny odvolací návrh (petit), resp. tento bol formulovaný ako návrh na zmenu odôvodnenia prvostupňového rozsudku tak, že námietka započítania je účinná. Takéto podanie je podľa ústavného súdu celkom zjavne odvolaním, ktoré môže prípadne trpieť určitými vadami. Úlohou Okresného súdu Bratislava III potom bolo podľa § 209 OSP objasniť, či toto odvolanie sleduje zmenu alebo zrušenie výroku prvostupňového rozsudku

(o to viac, že účinnosť námietky započítania by mala za následok úspech obrany sťažovateľky proti žalovanej pohľadávke) alebo či smeruje len proti dôvodom prvostupňového rozsudku, alebo či sťažovateľka žiada len opraviť chyby v písaní. Dotknutá osoba (bod 16) izolovane zdôrazňuje časť podania, ktoré žiada zmenu odôvodnenia, nedbajúc na obsah celého podania. Možno tu doplniť, že návrh na opravu tu nedáva zmysel z hľadiska obvyklých motívov na jeho podanie (porov. bod 7.3 nálezu sp. zn. II. ÚS 576/2013 týkajúceho sa opravy chýb vzniknutých okamžitým zlyhaním mechanickej alebo duševnej činnosti osoby, ktorá sa zúčastnila vyhlásení alebo vyhotovení rozhodnutia). K argumentu dotknutej osoby, že exekúcia jednej pohľadávky bráni započítaniu voči nej, možno konštatovať, že táto otázka nemá priamy vplyv na otázky práva na prístup k súdu a legálnosti exekučného titulu, ktoré sú podstatou prerokúvanej veci. Zo spisov všeobecného súdu navyše vyplýva, že exekúcia voči sťažovateľke sa skončila vymožením pohľadávky, zatiaľ čo pohľadávka z exekučného konania sp. zn. Ex 1/16 v prospech sťažovateľky voči povinnému Výskumnému ústavu riadenia hodnoty podniku a súdneho inžinierstva, a. s., nebola uhradená v plnej výške, ale vo výške 8 410,71 €.

28. Ústavný súd je v okolnostiach danej veci ďalej nútený konštatovať, že aj keby výzva súdov zostala bez odpovede, prípadne by sťažovateľka zotrvala na tom, že odvolanie smeruje len proti dôvodom, nemohol byť namieste ten postup krajského súdu, ktorý zvolil, teda vrátenie veci súdu prvej inštancie bez rozhodnutia. Ustanovenie § 218 ods. 1 písm. d) OSP totiž predpokladalo, že odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré napriek pokusu o nápravu nemá ustanovené náležitosti. Proti takémuto uzneseniu by potom sťažovateľka mala dostupný prostriedok nápravy v podobe dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, resp. § 420 písm. f) CSP, ak by odvolanie bolo odmietnuté neprávom. Krajský súd však v žiadnom prípade nemohol Okresnému súdu Bratislava III svojvoľne prikázať posúdiť toto podanie ako návrh na opravu odôvodnenia prvostupňového rozsudku.

29. Vzhľadom na to, že v danej veci krajský súd ani Okresný súd Bratislava III nevyzvali sťažovateľku na objasnenie jej podania podľa § 209 OSP, resp. § 373 ods. 1 CSP, ale bez ďalšieho svojím neformalizovaným postupom prekvalifikovali jej podanie a následne o ňom rozhodol nepríslušný súd (súd prvej inštancie namiesto odvolacieho

súdu), označené súdy porušili sťažovateľkino právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

30. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3178/2016 z 31. januára 2017

31. V čase doručenia uznesenia Okresného súdu Bratislava IV o zamietnutí návrhu na opravu rozsudku už sťažovateľka stratila lehotu na odvolanie, súdna správa rozhodnutie správoplatnila a protistrana podala návrh na vykonanie exekúcie. Sťažovateľka namietala, že vzhľadom na priebeh meritórneho konania rozsudok nenadobudol právoplatnosť.

32. Ústavný súd k tomu konštatuje, že potvrdenie (doložka) o vykonateľnosti podľa § 39 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 je osvedčenie vydané súdom (presnejšie súdnym úradníkom) o tom, že sú splnené podmienky ustanovené zákonom na to, aby sa určité rozhodnutie stalo vykonateľným. Ak ide o rozhodnutie vykonateľné po právoplatnosti, súd tým osvedčuje, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v zmysle § 159 OSP, resp. § 227 ods. 1 CSP, teda že bolo doručené a že proti nemu nie je prípustné odvolanie alebo že odvolanie prípustné bolo, ale odvolací súd ho zákonným spôsobom vybavil a uplynula lehota na plnenie počítaná od právoplatnosti. Pri rozhodnutiach predbežne vykonateľných doložka vykonateľnosti osvedčuje, že rozhodnutie bolo zákonným spôsobom doručené a že uplynula lehota na plnenie počítaná od tohto doručenia. Doložka vykonateľnosti nie je súdnym rozhodnutím, nemá vlastnosť právoplatnosti, a teda ani právoplatnosti podľa § 159 OSP, resp. § 226 CSP. Z právneho hľadiska ide v prípade tejto doložky o verejnú listinu podľa § 134 OSP, resp. § 205 CSP, proti ktorej zákon pripúšťa dôkaz opaku. Zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku potom nevyplýva, že by bol exekučný súd doložkou vykonateľnosti bezvýhradne viazaný. Naopak, v námietkach proti exekúcii (§ 50 Exekučného poriadku) bolo možné okrem iného namietat', že sú tu iné okolnosti, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To, že exekučný titul sa

dosiaľ nestal vykonateľným, bolo okrem toho aj dôvodom zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Keďže zastaviť možno len exekúciu, na ktorej vykonanie bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie, ktoré predpokladalo potvrdenie o vykonateľnosti exekučného titulu (§ 39 ods. 2 Exekučného poriadku), je z toho zrejmé, že v konaní o námietkach, ale aj o zastavení exekúcie môže a musí exekučný súd skúmať správnosť potvrdenia o vykonateľnosti v rozsahu vyplývajúcom z § 134 OSP, resp. § 205 CSP. Povinný teda môže proti potvrdeniu vykonateľnosti dokazovať opak a exekučný súd je povinný vykonať dokazovanie o tejto otázke (porov. aj § 9b ods. 4 Exekučného poriadku). Rozsah jeho prieskumnej právomoci je tu potom obmedzený vyslovenými ustanoveniami zákona, napr. o viazanosti súdov právoplatnými rozhodnutiami (§ 159 OSP, § 228 CSP). Zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku však nevyplýva, že by právomoc exekučného súdu bola akoby imanentne obmedzená akýmisi neviditeľnými alebo nepísanými princípmi. Taký výklad by neprípustne zužoval právomoc exekučného súdu a obmedzoval prístup povinného k súdnej ochrane podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bez riadnej opory v zákone.

32.1 Prakticky to možno ilustrovať na dvoch príkladoch. Prvým príkladom je situácia, v ktorej proti exekučnému titulu v základnom konaní je podané odvolanie a odvolací súd ho ako neprípustné odmietol uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Toto uznesenie je podľa § 159 v spojení s § 167 OSP, resp. § 228 v spojení s § 234 CSP záväzné medzi stranami konania, čiže je ním pre dané konanie právoplatne vyriešená otázka, či odvolanie bolo alebo nebolo prípustné. Takýmto posúdením je viazaný aj exekučný súd a nie je oprávnený si urobiť vlastný záver o tom, či proti exekučnému titulu bolo alebo nebolo prípustné odvolanie ako predpoklad právoplatnosti (§ 159 ods. 1 OSP, § 227 ods. 1 CSP). Exekučný súd teda nemôže dospieť k záveru o nesprávnosti potvrdenia o vykonateľnosti tým, že skonštatuje, že proti exekučnému titulu bolo prípustné odvolanie, a tak tento doteraz nie je právoplatný, lebo sa o odvolaní nerozhodlo vecne.

32.2 Druhým príkladom je situácia, v ktorej proti exekučnému titulu, ktorý bol doručený fikciou, bolo podané odvolanie po uplynutí zákonnej lehoty, ktoré súd prvého stupňa (v rozpore s § 209a OSP, resp. § 377 CSP) nepredložil odvolaciemu súdu,

ale vybavil ho ako oneskorené neformálnym prípisom odvolateľovi. Tento úkon nie je uznesením, nemá vlastnosť právoplatnosti a nie je ním teda medzi stranami právoplatne vyriešená otázka jeho včasnosti a prípustnosti. V takomto prípade tu teda chýba rozhodnutie, ktoré by exekučný súd v tejto otázke viazalo. Exekučný súd si teda môže samostatne posúdiť otázku, či exekučný titul bol skutočne riadne doručený, kedy skutočne začala plynúť odvolacia lehota a či teda odvolanie skutočne bolo podané oneskorene. Môže pritom (na rozdiel od súdu prvej inštancie v základnom konaní) dospieť k záveru, že tu neboli podmienky nastúpenia fikcie doručenia, odvolacia lehota nezačala plynúť a odvolanie bolo podané včas, čo malo za následok jeho suspenzívny účinok v zmysle § 206 ods. 1 OSP, resp. § 367 ods. 1 CSP. Na základe toho exekučný súd môže dospieť k záveru, že exekučný titul podľa citovaných ustanovení nenadobudol právoplatnosť a nezačala ani plynúť paričná lehota, takže nie je ani vykonateľný. Tým, samozrejme, nie je vylúčené, že exekučný súd sa stotožní s názorom súdu prvej inštancie v základnom konaní a odvolanie bude považovať za oneskorené. Podstatné však je, že sa nemôže odprieť zaoberať sa argumentmi a dôkazmi povinného v tomto smere s odôvodnením, že potvrdenie o vykonateľnosti je pre exekučný súd bezvýhradne záväzné. Z § 134 OSP a § 205 CSP totiž vyplýva, že nie je.

33. Závery z príkladu 2 platia rovnako aj vtedy, ak bolo odvolanie (ako v prerokúvanej veci) vybavené neformálnym prípisom odvolacieho súdu (tzv. „inakom“). Tento prípis nie je rozhodnutím, preto nemá vlastnosť právoplatnosti a nemôže byť záväzný medzi stranami konania ani pre súdy v inom konaní [§ 159 ods. 2 OSP a § 228 ods. 1 CSP; v náleze sp. zn. II. ÚS 392/2017 (Zbierka náleзов a uznesení v tlači) ústavný súd uviedol, že všeobecné súdy majú preferenčne rozhodovať v procesných formách rozsudku či uznesenia; porov. tiež nález sp. zn. II. ÚS 599/2016, bod 11.1]. Exekučný súd teda má oprávnenie skúmať správnosť tohto prípisu, a to aj v prípade, že ho vydal odvolací súd, ktorý je zároveň nadriadeným súdom exekučného súdu. Zo žiadneho ustanovenia ústavy, zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, Občianskeho súdneho poriadku ani Civilného sporového poriadku nevyplýva žiaden všeobecný princíp subordinácie súdov, teda nadriadenosti odvolacích súdov voči súdom prvej inštancie, s výnimkou kasačnej

záväznosti v konkrétnej veci (§ 226 OSP, § 391 ods. 2 CSP). Pokiaľ tomu nebráni táto kasačná záväznosť alebo výslovné ustanovenia zákona, ktoré by bránili spochybňovať správnosť určitých rozhodnutí alebo opatrení súdov (napr. už viackrát citovaný § 159 ods. 1 OSP a § 228 ods. 1 CSP), je každý súd oprávnený preskúmať správnosť postupu každého iného súdu. V prerokúvanej veci tak exekučný súd bol oprávnený aj povinný zaoberať sa vecne námietkami sťažovateľky, ktorá konkrétnym spôsobom namietala, že exekučný titul doteraz nenadobudol právoplatnosť, teda nemôže byť ani vykonateľný (porov. tiež ČENTÍK, T. Konanie o zrušenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti [online]. Dostupné na internete: <http://www.ulpianus.sk/blog/konanie-o-zrusenie-dolozky-pravoplatnosti-a-vykonatelnosti/>; možno dodať, že rakúsky oeZPO pozná špeciálne konanie o určenie právoplatnosti rozhodnutí).

34. Vzhľadom na to, že v danej veci Okresný súd Bratislava IV ako exekučný súd odmietol uvedené sťažovateľkine námietky bez vecného prejednanja, spolupodieľal sa na zamedzení práva na prístup sťažovateľky k súdu a porušil tak jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

35. Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 25 Cb 136/2013-386 z 25. novembra 2015 a uznesenie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 15 Er 3178/2016 z 31. januára 2017 a veci vrátil týmto súdom na ďalšie konanie (bod 2 a 3 výroku nálezu). V ďalšom konaní budú uvedené okresné súdy viazané právnym názorom ústavného súdu.

36. V nadväznosti na bod 1 a 2 výroku tohto nálezu a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3 prikázal Okresnému súdu Bratislava III podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v prípade podania sťažovateľky z 31. marca 2015 označeného ako „Odvolanie“ postupoval podľa § 373 ods. 1 prvej vety CSP.

37. Pokiaľ ide v okolnostiach danej veci aj o tvrdené porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje na to, že princíp právneho štátu je komponentom práva na súdnu ochranu, takže nie je nutné vyslovovať porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy (bod 5 výroku tohto nálezu).

38. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 269/2017 za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti z 8. februára 2017) a vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 442/2017 taktiež za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti zo 7. marca 2017), v ktorých bola sťažovateľka právne zastúpená spoločnosťou Hillbridges, s. r. o., Sedlárska 1, Bratislava. Za štyri úkony vykonané v roku 2017 patrí odmena v sume štyrikrát po 147,33 € a režijný paušál v sume štyrikrát po 8,84 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky za uvedené úkony predstavujú sumu 589,32 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 117,86 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky za uvedené úkony predstavujú celkove sumu 707,18 €. Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia aj za spracovanie písomného stanoviska k vyjadreniam súdov z 8. marca 2018, keď bola už právne zastúpená spoločnosťou AENEA Legal s. r. o., Jozefská 3, Bratislava. Za jeden úkon vykonaný v roku 2018 patrí odmena v sume 153,50 €

a režijný paušál v sume 9,21 €, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky za uvedený úkon predstavujú sumu 162,71 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 32,54 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky za uvedený úkon predstavujú celkove sumu 195,25 €. Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľky tak predstavujú sumu 902,43 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

39. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2018